

uinteressant at give Rollen overfor andre som den uforstaaede, med de højere Interesser. Et kan i alle Tilfælde slaas fast: saameget Træl eller Slave er hun ikke, at hun ikke, om hun vilde, kunde finde Tid til at ofre nogle Timer daglig paa sit højere Jeg, selv om Skønhedspleje, Flirt og Femthe stiller store Fordringer til hende.

Hvad Arbejderstandens Kvinder angaar saa er der jo dog den forhaabentlig ikke altfor fjerne Mulighed, at »det store Bogstav« en Dag, indser, at hans Hustru er andet end et Last- og Tillægsdyr, og da er hun hjulpen.

Som sagt — for begge Parter er der en Vej, om blot Viljen er der, — men hvor er paa Trods af al god Vilje Vejen for alle de Tusinder af Kvinder fra de saakaldte »bedre« Klasser, de, hvis Livsproblem er det Puslespil, der hedder »to make two ends meet«, disse fortvivlede »two ends«, der er for korte og trods al Stræben ikke kan trækkes sammen. Her er det ikke den ene Part, der misbruger eller baandlægger den anden — som Regel slider Manden ligesaa haardt med Ekstra- og Aftenarbejde som Hustruen med Huset og Børnene — her er det Forholdene, der knægter og knuger. Husleje, Levnedsmidler, Skolepenge, Skatter — alt stiger, kun ikke Gagen. Ustandselig arbejder Hjernen for at finde nye Maader at spare paa, man indskrænker sig, klipper en Taa her, skærer en Hæl dér — men gives der ikke en Grænse, der hedder det umulige?

»A woman's work is never done«. Om ingen kan det siges med større Berettigelse end om Middelstandens og de mindre Embedsmænds Hustruer. De kan ikke sende deres Børn paa Asyler eller faa »Konen ved Siden af« til at se efter dem, medens de selv gaar ved Stranden eller paa Torvet. Der hjælper ingen kære Moder: Barnevognen maa frem, Puder og den Lille slæbes fra 4de Sal ned paa Gaden, op og ned, op og ned, til Toget er udrustet, de to lidt ældre pudset og pyntet — det er ikke gjort med et rent Forklæde og et Sjal. Det ydre Apparat maa være i Orden, det fordrer Stillingen, Hensynet til Familien og Mandens Foresatte. At bo i et »bedre« Kvarter er ligesaa nødvendigt som at holde Børnene i en god Skole, lade dem gaa til Dans og give dem pønt Paalæg paa Maden. Og paa hvem hviler Sisyfusarbejdet at gøre det umulige muligt? Paa Moderen. Herpaa ofrer hun sine Tanker og

sine Evner, undværer selv for at hendes store Dreng kan ligne de andre og faa nyt Eksamenstøj, ofrer Nattesøvnen for, at en Rest Tyll og nogle gamle vaskede Blonder kan blive en Baldragt til Pigebarnet, spinker og sparer for, at Manden en sjælden Gang kan se et Par Venner til en L'hombre, Børnene et Par Skolekammerater.

Sig ikke, at hun kan lade være med alt dette, for det *kan* hun ikke. Sig kun, det er dumt, fejgt og meningsløst ikke at kappe Hovedet af den honnøtte Ambition og opgive Kampen for at holde Skuden oven Vande, men plukker ikke Edderfuglen Dunene af Brystet for at gøre Reden lun for Børnene? Hvad Under da, at en Moder ofrer hver Stump og hver Bid af sit personlige Liv for Hjemmet og Børnene.

Dagmar Schrader har ondt af Arbejderkonen, der ikke én Gang i Ugen kan faa et Pust fra det aandelige Liv, men hvad mener hun om de mange, hvis Ungpigeliv fyldtes med Interesser: Kunst, Litteratur, Musik, Foredrag og Møder, og hvor er Hjælpen?

Jeg læste en Gang i et amerikansk Blad om 4 Kvinder, som, uden just at føre en Fælleshusholdning, alligevel var hinanden til uhyre Hjælp, navnlig i Retning af at spare Tid.

De skiftedes til under et at passe samtlige Børn, ligesom én af dem paa Tur gik paa Torvet, en anden besørgede Lørdagsbagningen for alle 4 o. s. fr. Resultatet var, at hver af de 4 Husmødre havde en hel Fridag i Ugen at anvende efter eget Behag, og at ingen af dem blev overanstrengt de andre Dage.

Selv om nu Eksperimentet ikke helt egner sig til Omplantning paa dansk Grund — 4 helt enige Kvinder var vel lidt meget forlangt — var det saa ganske utænkeligt, at f. Eks. to Mødre enedes om skiftevis at tage hinandens Børn med i Anlæggene eller paa Langelinje, i Stedet for, at de to Fruer nu hver Formiddag ofrer flere Timer paa et meningsløst fint Haandarbejde eller en Passiar, en Tid, der var saa rigelig Anvendelse for i Hjemmet.

Hver Morgen ser jeg Fuldmægtigen fra 4de Sal trave af Sted med sin ældste lille 7 Aars Pige ved Haanden. Klokken er